

Ban mai yên ắng. Qua khung cửa sổ rộng mở,
nắng vàng êm ủa vào phòng bếp, rọi vào bữa ăn
sáng bị ai đó bỏ lại trên bàn.

Một lát bánh mì nhỏ nằm yên trên đĩa, dường như
đã chờ đợi rất lâu rồi. Tận khi căn bếp xinh xinh
ngập đầy nắng, vẫn chẳng có ai quay trở lại bên
bữa sáng dở dang.

“Phùuuuuuu...”

Tiếng thổi phào hất ra nhẹ nhõm, cùng với mùi bánh dịu dịu thơm thơm. Nhưng làm gì có ai trong căn bếp nhỏ này cơ chứ?

“Thật là may quá!”

Tiếng reo khe khẽ lại vang lên. Ối chao, thật không thể tin nổi! Trên chiếc đĩa sứ trắng, lát bánh nhỏ đang CỤA QUẬY.

Lát bánh mì liêu xiêu đứng dậy, chớp chớp đôi mắt vốn là hai lỗ thủng tí ti trên mặt bánh, cái miệng tròn xoe mở ra hớp lấy hớp để những giọt nắng thơm. Rồi bánh mì ta rón rén bước ra khỏi đĩa, lảo đảo đứng trên mặt bàn.

Vài phút sau, chùng như đã quen với cách đi đứng, lát bánh nhỏ khoái chí khua rộn đôi chân trên mặt bàn vẫn còn vương đầy vụn bánh.

“Quá chùng tẻ nhạt nếu cứ phải nằm yên trên đĩa. Mình chẳng muốn làm đồ ăn tí nào! Ước mơ của đời mình là trở thành một chiếc gối thật êm cơ.” Lát bánh mì lẩm bẩm.

Một lát bánh mì nhỏ mà mơ ước trở thành chiếc gối, thật lạ lùng làm sao!

Nhưng đừng vội phán xét. Bạn hãy thử chạm tay vào thân mình mềm mịn xôm xốp, thử hít hà mùi bơ ngậy ngậy thơm thơm này. Bạn sẽ thấy bánh mì ta cũng giống với một chiếc gối êm ái ngon lành đấy chứ.

